

завдань. Це у свою чергу призводить до того, що значна кількість «спеціалістів» не мають жодного підтвердження своїх знань і навичок, окрім диплома, а це негативно позначається на загальному рівні кваліфікації вітчизняних працівників і заважає розвитку суспільства в усіх напрямках. Таким чином, плагіат, або інакше недостатня, низька оригінальність, є великою проблемою для сучасного студента чи науковця.

Університет має заохочувати студентів до навчання, формувати в них бажання висловлювати власні думки й самостійно виконувати роботи, досліджувати те чи інше питання за фахом.

Окремий ЗВО має намагатися самостійно формувати політику освітнього процесу у своїх стінах, ставити ті чи інші вимоги й перед тими, хто в ньому навчається, і перед тими, хто викладає.

О. Г. Дейнека

ДОБРОЧЕСНІСТЬ І ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ НАУКОВЦІВ

В умовах входження України до європейського всесвітнього простору дослідження академічної доброчесності як основи інтелектуальної власності потребує глибоких наукових досліджень.

Академічна доброчесність, як зазначають фахівці, це порядність у використанні інформації. Свобода вибору напрямків дослідження формує відповідальність щодо дотримання високих етичних стандартів.

Право інтелектуальної власності в Україні присвоюється згідно із законодавством. Це право є засобом захисту власних творінь.

Як відомо, академічна доброчесність є комплексним поняттям, яке описує своєрідний суспільний договір між академічною грамотою та її членами – студентами, викладачами та менеджментом. Вона базується на цінностях, з якими молода людина приходить до ЗВО, збагачує їх набір у стінах університету і не закінчується на порозі університету в той момент, коли випускник з його дипломом виходить у великий світ [1, с. 29]. Про це йшлося у дослідженнях видатного фахівця Ярема Бачинського.

Запобігання плагіату регламентується Законом України «Про вищу освіту» [2], а також ст. 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» [3].

Список використаних джерел

1. Бондар О. С. Академічна доброчесність як спосіб до захисту інтелектуальної власності науковців України: зб. наук. тез учасників наукового стажування для освітян «Академічна доброчесність». Варшава, 2019. С. 29.

2. Етос Українського католицького університету. URL: <http://ucu/adu/ua/files/2015/09/pamyatka-pzo-etos-uku.pdf>.

З Академічна чесність як основа сталого розвитку університету / Міжнарод. благод. фонд «Міжнарод. фонд. дослідж. освіт. політики»; за заг. ред. Т. В. Фінікова, А. С. Артюхова. Київ: Таксон, 2016. 234 с.

О. В. Дикань, І. В. Паламарчук

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ СТУДЕНТІВ

В умовах реформування системи вищої освіти України питання підвищення її якості є одним з ключових. Адже від того, наскільки якісною є освіта, залежить конкурентоспроможність вітчизняних закладів вищої освіти (ЗВО), обсяг фінансових надходжень, визнання дипломів українських університетів на європейському та світовому рівнях, підвищення конкурентоспроможності випускників ЗВО тощо. У цьому контексті дотримання принципів академічної доброчесності постає як неодмінна умова підвищення якості освіти. Зфокусованість на цій темі пояснюється також її зв'язком з дискусією про те, яким чином система вищої освіти впливає на формування ціннісних орієнтацій громадян.

В Україні впродовж останніх п'ятнадцяти років проблема академічної недоброчесності регулярно потрапляла у фокус суспільної уваги. Регулярні кампанії з розгортання боротьби з академічною корупцією з тією чи іншою періодичністю змінювали одна одну. Зазвичай, результатом подібних кампаній було викриття наступного плагіатора з-поміж представників української політичної чи наукової еліти. Подальшим кроком була поява низки викривальних публікацій, які обмежувалися окремими персоналіями і не мали жодного організаційного, а часом навіть репутаційного наслідку.

Академічна доброчесність впливає на якість освіти, яку здобувають студенти, і має безпосередній вплив на новий тип громадян, яких формує система вищої освіти України. Таким чином, зміцнення академічної доброчесності має бути пріоритетом, а ігнорування принципів академічної доброчесності може створити середовище, яке сприяє інтелектуальному і творчому занепадові, низькоякісному навчанню і стимулює амбівалентність, що може зробити корупційну практику нормою в інших сферах життя. Відсутність культурної складової, яка б регулювала недоброчесні практики на рівні норм, традицій, цінностей академічної культури, робить інституційні норми контролю зовсім неефективними навіть на рівні інформування про недоброчесні практики.